

BALOGH LEVENTE

A vizek ura

A FORINTOKBÓL
ÉPÍTETT BIRODALOM

spiritkonyvek.hu

Tartalom

1989. június 16. Minden kezdete	7
1. A kecskeméti kisfiú	13
2. A víz útja	27
3. Az olimpia	39
4. Kapitalizmus gyerekcipőben	47
5. A családi ebéd	61
6. A Vitapress Kft.	73
7. Szentkirály	93
8. Öt kiló rizs	105
9. A PET-palackok problémája	115
10. A papírszalvéta	131
11. A tízéves terv	137

12. A Puskás-sztori	145
13. Damoklész kardja	157
14. Élet vagy halál	165
15. Tanulópénz	181
16. Szerelemgyerekek	193
17. A lovas nemzet fia	199
18. Házak, kocsik, tárgyak	207
19. Cápák között	215
20. Az Álommeló	227
21. Edukáció	241
22. Szentkirályfi: Itt a vége...	251
Ráadás 10 dolog, amit nem tudtál Balogh Leventéről	261

• 1989. JÚNIUS 16. •

Minden kezdete

*„Tipikus rendszerváltó
fiatalnak tartom magam...,
hisz katonának elvtársként vonultam be,
de bajtársként szereltem le.”*

*„Ha hiszünk a magunk erejében, képesek vagyunk
véget vetni a kommunista diktatúrának, ha elég
eltökéltek vagyunk, rászoríthatjuk az uralkodó pártot,
hogy alávesse magát a szabad választásoknak.”*

– Orbán Viktor (1989. június 16., Műcsarnok

– Nagy Imre újratemetése)

Ülök a kocsimban és megyek a jól megszokott útvonalamon dolgozni – erre nekem a budai alsó rakpart a bevált útvonal. Hiszen, akár a néhai szeretett édesapámtól „örökölt” cégembe, a Vitapress Kft.-be megyek, akár a nagy és nemzetközi vállalatát alakult Szentkirályi Magyarország központi irodájába, az Infoparkba, akkor is ez a legjobb választás. Egy fontos szabály azért van: vagy elindulok fél nyolc előtt, vagy, ha ez nem jön össze, akkor már csak fél tíz után szabad kocsiba ülni. Így van esélyem időben és rövid idő alatt megérkezni. Gyors tempó azért így sincs, így jut időm elgondolkozni azon, hogy az első könyvem megjelenése óta mi minden történt velem és mi minden történt a Szentkirályi ásványvízzel. Ami biztos: Budapest panorámájánál szebb díszlet nincs az énidőre és elmélkedésre. A Margit-szigetnél, a Margit hídnál hajtok le a rakpartra, balról a gyönyörű, ám olykor szeszélyes Duna csillogásában tárul elém a világ legszebb épülete számomra, a Parlament. Valahányszor

megpillantom, az az érzésem támad, a legjobb helyen vagyok, ahol csak lehetek, épp ott, ahová az Isten szánt engem, és tette ezt azért, hogy valami olyat hozzak létre, ami maradandó nyomot hagy Európa térképén! Közben persze a lelkem melegség járja át, szétfeszít a büszkeség, hogy részese, ne adj Isten alkotója vagyok a Szentkirályi, nemzeti kincsünk történetének. És mindez talán épp azon a napon kezdődött, ami egy fiatal magyar politikus karrierjét is elindította, s ami szintén a magyar történelem része lett, míg világ a világ.

HŐSÖK

1989. június 16. Katona voltam a Dunai Flotillában a Budapesti Honvéd válogatott sportolójaként, persze, így mi általában az edzőteremben tartózkodtunk, de a nagyobb események alkalmával a küzdősportolókat is behívták az úgynevezett összetartásra. Most is ez történt. Feküdtünk a körletben és megszólalt a sziréna, riadóztattak. Öt percünk volt felöltözni és felvenni a fegyverünket, aki lemaradt a teherautóról, arra várt a futópálya, estig róhatta a köröket a menetfelszerelésben. Este lévén, már sötétben indult el a teherautónk a kapu felé. Megszoktuk már, hiszen számtalanszor végigcsináltuk, nappal, este, éjjel és hajnalban is. De most valami különös dolog történt: a kocsink nem állt meg a sorompónál, és nem fújták le a riadót. Kihajtottunk

a főútra és haladtunk Budapest belvárosa felé. Fogalmunk se volt róla, hogy mi történik, csak találgatni tudtunk, rémülten néztünk egymásra. Arról hallottunk, hogy egy fiatal politikus beszél a Hősök terén, a Fiatal Demokraták Szövetségének alapítója, Orbán Viktor, meg hogy az MSZMP-ből MSZP lett és az az új politikai párt. De hogy nekünk mi dolgunk ott, azt elképzelni se tudtuk. Arról persze nekem már akkor volt fogalmam, hogy mi zajlik az országban. Sőt, személyes kötődésem is volt ehhez. Szentkirály mellett van ugyanis Lakitelek, ahol egy méretes sátorban alakult meg egy ellenzéki párt. Édesapám akkor a Szikra Állami Gazdaságban dolgozott, ott volt ügyvezető-igazgató-helyettes, és azt a sátrat, amiben mindez történt, történetesen ő adta kölcsön. De visszatérve 1989-re: végül a román nagykövetség épülete előtt áltunk meg, a teherautó motorját azonban nem állították le. Hallottuk a távolból a fiatal politikus beszédét, a tömeg időnként hangosan ünnepelte őt. *De mi mit keresünk ott? Mi lesz a dolgunk?* – járt a fejünkben. Ezekben a feszült percekben már másképp gondoltunk vissza a mögöttünk hagyott napokra is – gyanúsán sok tömegoszlatási gyakorlatot tartattak velünk, de azt hittük, a kiképzések része. Most meg már azon kellett gondolkodnunk, ki mit fog csinálni, ha felcsapódik a ponyva és kiadják a parancsot. A kezünkben a fegyverünk, a lábunknál két nagy faláda volt: az egyikben egy heti hideg étel, a másikban a muníció. Majd hirtelen egy rendőrtiszt ugrott fel a platóra.

– Elvtársak, ha mi nem bírjuk a tömeget feloszlatni, maguk jönnek és nem lesznek tekintettel senkire! – szólt a parancs.

Miután leugrott a platóról, hosszú másodpercekig némán és döbbsen néztünk egymásra. Majd a tanácstalanság és az ijedtség miatt, főleg sportolóként és nem katonaként kezdtük latolgatni a lehetőségeinket. Egyvalamiben mindenki egyetértett: senkit nem fogunk bántani. Lesz, ami lesz. De szerencsénkre, a beszédek végén a hatalmasra dagadt tömeg békésen indult el hazafelé, így a mi küldetésünk is véget ért. Éjjel egy körül elindult velünk vissza a teherautó a laktanyába.

Hogy mit éreztünk mi akkor ebből az egészből? Semmit. Talán csak annyit, hogy úgy vonultunk be, mint elvtársak, és úgy szereltünk le, mint bajtársak. Hogy erről miért is meséltem? Mert azt gondolom, Magyarország ezzel a dátummal kezdte meg a kapitalizmus felé vezető rögös útját. Én pedig a felnőtt életem.

• 1. FEJEZET •

A kecskeméti kisfiú

*„Amikor már jól menő vállalkozó voltam
a 90-es évek végén, egy hajléktalan
odajött hozzám egy parkolóban Kecskeméten
pénzt kérni. Mikor megszólított és én ránéztem,
azonnal megakadt a szemem az arcán.*

*Ha mondott is addig valamit,
nem igazán bírtam volna felidézni,
mert ekkor már tudtam, ismerjük egymást.”*

1 969. március 28-án születtem Kecskeméten. Az édesanyám vegyésztechnikus volt, édesapám vegyészmérnök. Tudni kell róluk, hogy mind a ketten budapestiek. Az őseim egyébként apai ágról Lajosmizséről, Felsőlajosról, Kecskemétről származtak, sőt a dédnagyapám képviselő is volt Kecskeméten. A családom egy másik része pedig kolozsvári gyökerű. Az üknagyszüleimnek Kolozsváron például kávéházuk volt, ők úgy jöttek be az országba.

Állítólag üzleti vénámat anyai nagyapámtól örökölttem. Neki húsgyára volt Mosonmagyaróváron és négy hentesüzlete Budapesten. De jött a háború és Ő tisztaban volt vele, hogy ez mit jelent, ezért mindenét eladta, mielőtt a hadsereg, a németek, vagy később az oroszok elvették volna. A gépeket már így sem tudta megmenteni, mivel azokat elkobozták, beolvasztották, fegyvereket és tankot gyártottak belőle. Akkori értéken számítva nagyon sok pénzt kapott érte, pengőt... amivel később tudjuk mi történt. Várta a háború végét, hogy be tudja fektetni vagyonát, de 1946-ban megszűnt a pengő, miután teljesen elértéktelenedett. Biztos látott mindenki korabeli híradásokat, hogy az emberek az utcára dobálták az elavult fizetőeszközt tömegével. Így szinte semmilye nem maradt, egyedül az a kertes ház, amiben éltek édesanyámmal. Az élete ironiája, hogy

az egyik hentesüzletében lett hentes a kommunizmus idején, egészen 1969-ben bekövetkezett haláláig. Így mivel, okos megfontolt és előrelátó volt, még a kárpótlásnál sem kaptunk vissza semmit, hiszen Ő eladta, nem elvették.

Az édesanyám és az édesapám már Budapesten született. Apám Zuglóban, anyám Angyalföldön. És milyen érdekes, hogy utána a budapesti Honvédban cselgáncsoztam a Tüzér utcában, ott, ahol az édesanyám lakott, és ott, ahol a nagyapámnak hentesüzlete volt, sőt ott lett alkalmazott is a rendszerváltás után. De én már Kecskeméten születtem, Kecskeméten jártam óvodába, egy kertvárosi részen. Hogy hogy kerültem oda? Az édesapám anno a Műegyetemen végzett, ösztöndíjat kapott a Közép-Magyarországi Pincegazdaságban, és ott kezdett el dolgozni. Kapott egy szolgálati lakást. Hát, azt úgy kell elképzelni, hogy voltak ott is ezek a régi, század eleji villanegyedek, és annak a szélére épültek ezek az úgynevezett Kádár-kockák, amik szintén a villanegyedhez tartoztak. És ott, egy kertvárosi részben, egy Kádár-kocka el lett negyedelve, és az egynegyedében laktunk mi. De nagyon boldogan telt a gyerekkorom ebben a villanegyedben. Helyben volt az óvoda, az anyám minden reggel Camping biciklivel vitt engem meg a nővéremet, majd úgy ment tovább dolgozni. Gyakorlatilag egy alig 500 méter sugarú körben volt minden: az otthonunk, az ovi és az iskola is, meg anyám munkahelye. A Köjálnál dolgozott, akkor még így hívták, azóta már ez a Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal, azaz

Nébih. Ő ott volt vegyésztechnikus. És egyébként milyen érdekes, nem felejttem el, és most is szoktam vele beszélgetni erről, hogy ő akkoriban pont a műanyagot vizsgálta az élelmiszeriparban meg a játékiparban, hogy mik oldódnak ki belőle, és melyik az, amelyiket lehet engedélyezni a gyerekek számára. Ötven évvel ezelőtt foglalkozott ezzel! Egy fél évszázada! Nem csak érdekesnek, sorsszerűnek is érzem ezt – véletlennek semmiképpen.

HÉZAGOK KÖZT

A Dalmady óvodába jártam, abba a gyönyörű épületbe, egy valóságos kis kastélyba. Mérges gomba volt a jelem. Három helyiség volt benne: a padlásan a kézműveskedéshez alakítottak ki egy szobát, és volt egy kis-, egy közép- meg egy nagycsoport. Ennyi volt az egész. Az udvart két részre osztották. Az egyiken játszottak a kicsik, a másikon – a nagyobb részen – pedig a középsősök és a nagyok. Örökre megmaradt bennem a hangulata, egy meghitt, gyönyörű kis kertvárosi óvoda volt, ami most is ugyanúgy néz ki. Életre szóló barátságokat azonban ott még nem kötöttem. De vannak onnan nagyon sokan, akikről máig sokat tudok. Nem együtt nőttünk fel, de emlékszem rájuk.

Miután elballagtam az óvodából, szinte csak annyi változott, hogy a majdnem szemben lévő Zója utcai általános

iskolába kezdtem el járni. Ma már Szent Imrének hívják. S amiért még külön érdekes volt számomra, hogy épp szemben állt a házunkkal, úgyhogy a tanítás 8-kor kezdődött, én pedig fél 8-kor keltem. Átsétáltam az út túloldalára és már ott is voltam. Ráadásul, amikor még alsóba jártam, a kapuját sem kellett kinyitnom, hiszen befértem a kerítés hézagjai közt. A táskámat meg bedobtam. Egyébként meg éjjel-nappal fociztam, imádtam focizni. Reggel, a szünetekben, iskola után is. És még egy érdekesség erről az iskoláról, hogy ez is egy történelmi intézmény volt: a Magyar Honvédség katonai iskolája. Egy igazán gyönyörű, nagy kastély, szerintem Magyarországon az egyik legszebb díszterme van. Az egész terem a színpaddal együtt kézzel faragott fából készült. Már akkor is döbbenetes látvány volt számomra, mint egy mesebeli csoda, hatalmas, ólomkristály ablakkal.

OROSZ-MAGYAR HÁBORÚ

A másik érdekessége meg az volt ennek az iskolának, hogy ezt is elfelezték. Ugye, Kecskeméten volt egy elég nagy orosz főhadiszállás, orosz laktanya is alakult a magyar laktanyákból, amik Magyarország első fedett uszodája mellett álltak. Ez ma már egy kosárákadémia. De akkor volt ott minden, mint például a magyar tiszti lovarda, tehát ez

egy nagyon komoly királyi tiszti laktanyának számított. Ez lett az oroszok egyik főhadiszállása Magyarországon. Már csak azért is, mert a MIG-ek is itt voltak a kecskeméti repülőtéren, és a mai napig is van belőlük, de ma már a Grippeneké a főszerep.

Szóval, ezt az iskolát is elfelezték, és az egyik felében tanultak a magyar gyerekek, a másik felében meg az orosz tisztek gyerekei. Ebben a fantasztikus közegben nőhettem fel. Sem a szüleink, sem mi nem szerettük a szovjeteket, így mindig háborúztunk az orosz gyerekekkel. Két nagy udvar volt, az ő részükön U alakú kastélyszerű épület, és középen állt egy üvegház – az választotta el az oroszokat a magyaroktól. Nem szégyellem: hatalmas verekedések, csaták voltak velük. Télen, amikor leesett a hó, akkor meg hógolyóháborút vívtunk. Akkoriban, hatodik-hetedikes diákként mi még napi szinten toltuk az orosz, friss volt a tudásunk, így azt mondhatom, mi beszélünk oroszul. Érdekes viszont, hogy orosz barátunk nem lett egy se. Nem csak nekem, senkinek. De egyébként tiltották is őket tőlünk. Nem minket tőlük, őket a szüleik tőlünk. Így volt érzelmi töltete is ezeknek a hatalmas csatáknak. Egyszer mi szorítottuk be őket az ő iskolájukba, majd ők minket. Aztán körberiadóztattuk az iskolát, és fiúk-lányok százan mentünk nekik az oroszoknak. Ilyen hatalmas egység volt még akkor, és ez máig egy nagyon klassz élmény számomra. Csakúgy, mint az orosz–magyar focimeccsek. Tényleg boldog gyerekkorom volt.

DZSÚDÓ ÉS OLIMPIA

Hogy milyen tanuló voltam? Hát, ezt ugye ma már tanítom is, és a pedagógusok is egyetértenek velem: kétféle embertípus van, a menedzser és a vállalkozó. És ezt szoktam is jellemezni egyébként a tanároknak meg a szülőknek is, hogy ott lehet megfigyelni, hogy melyik gyerekből lesz kiváló menedzser: aki kitűnő. A hármas-négyes tanulókból meg lesznek a vállalkozók. Úgyhogy, én inkább hármas voltam. Egészen pontosan 3,67 és 4,25 között volt az átlagom, a középiskola végéig.

De én akkor még olimpiai bajnok akartam lenni. Gyakorlatilag ötéves korom óta. Az óvoda, ahová jártam, ilyen szempontból egy kísérleti intézmény volt, méghozzá a birkózásra építve. Egész egyszerűen csak azért, mert az egyik kisfiúnak – aki azt hiszem, eggyel járt alattam – az apukája birkózó volt. Kecskeméten edzősködött a KTE-pályán, ahova mindig busszal vittek minket, és a tornaórát a birkózópályán tartották – és ott birkóztunk. S olyanmire jól ment, hogy nagycsoportosként egy kisdobosoknak szervezett versenyen bronzérmes lettem. Úgyhogy akkor látták, hogy van affinitásom. Akkoriban pedig már volt cselgáncs is Kecskeméten – az édesapám egyik kollégája, Nagy Lajos volt a dzsúdóedző, és amikor az apám büszkén elmesélte neki a birkózósikereimet, meggyőzte, hogy menjek át, mert a dzsúdó modernebb meg jobb sport. Így hatéves koromban beíratlak dzsúdózni, és nagyon büszke vagyok

rá, hogy az első, 1974-es kis kék minősítési könyvecském a mai napig megvan.

Na, én ettől a pillanattól kezdve olimpiai bajnok akartam lenni. És nem ment rosszul. Sőt. Rengeteg versenyt nyertem meg, és kiskoromtól annyi díjat szereztem, hogy egy külön szobát kellett berendezni az érmeimnek, a serlegeimnek és okleveleimnek. Gyakorlatilag majdnem mindent megnyertem, amin elindultam. Így természetesen nem meglepő, hogy serdülő válogatott lettem, majd ifjúsági válogatott, később junior és végül felnőtt is. Eljutottam egészen a fekete övig és 4 danig. Hogy hogyan és miért ért véget a sportkarrierem, arról később hosszabban is mesélek. Az volt az első, talán máig fel nem dolgozható trauma a számomra.

50 EZER FORINT

Az általános iskolában egyébként négyen voltunk nagyon jó barátok, de azóta is sok-sok osztálytársammal találkozom már. Azonban van egy történet, ami máig gyakran az eszembe jut, és mindig emlékeztet arra, milyen apróságokon, véletleneken vagy akár a szerencsén múlhat, ki mire viszi az életben. Amikor már jól menő vállalkozó voltam a '90-es évek közepén, egy hajléktalan odajött hozzám egy parkolóban Kecskeméten pénzt kérni. Mikor megszólított és én ránéztem, azonnal megakadt a szemem az arcán. Ha

mondott is addig valamit, nem igazán bírtam volna felidézni, mert ekkor már tudtam, ismerjük egymást. Nézetem rá, vártam, hátha ő is megismer, majd megszólaltam:

– Gábor, nem ismersz meg?

Rám nézett, majd elcsodálkozott:

– Te vagy az, Levi?

Egy osztálytársam volt, még az általános iskolából. Sajnáltam őt, bár fogalmam sem lehetett, mi történt vele, ami miatt ilyen helyzetbe került. És akkor adtam neki 50 ezer forintot, ami abban az időben viszonylag sok pénznek számított. Csak annyit mondtam:

– Ezt hagyd abba, menj haza, és kezdj magaddal valamit!

Aztán évekkel ezelőtt rám is írt az Instagramon, hogy nem felejtette el, és szeretne volna még egyszer megköszönni. Majd elmesélte, hogy akkor tényleg hazament, rendbe rakta magát, majd egy-két év alatt megnősült, gyermeke született és normális életet él.

A másik történetem sem hétköznapi. Van egy nagyon jó barátom, egy fantasztikus barátom, Pásztor Attilának hívják. Az volt a beceneve, hogy Kecske. Nyolcadikig voltunk a legjobb barátok, aztán az élet külön utakon vitt minket tovább. Ő a pécsi rendőrség túsztárgyalója és pszichológusa lett. Évekig, évtizedekig nem találkoztunk, aztán egyszer Villányban véletlenül az utcán összefutottunk. Leültünk egy étteremben, és 10-15 perc múlva ugyanaz a nexus volt köztünk, ami nyolcadikos korunkban. Félel-

metes, hogy mennyire egymásra hangolódtunk. Úgyhogy vele azóta is tartjuk a kapcsolatot.

ELSŐ SZERELEM

14 éves koromban lett az első barátnőm. Onnantól kezdve meg szinte folyamatosan. Mindig a lányok nagy kedvencének számítottam. Ott voltam minden buliban, és folyton voltak barátnőim. A középiskolában például mindig a szépségkirálynő. Az osztályfőnököm gyakran mondta is:

– Balogh Levente, maga rá fog cseszni, ha felnőtt!

Hogy mi lett a vége, azt inkább hagyjuk is. Igaza lett-e vagy nem, azt sem tudom. De az biztos, hogy ő már akkor látta, hogy lesz baj, ha felnőtt leszek. Mindenesetre, amíg fiatal voltam, nem volt semmi gond. Sokan mondják sokszor, hogy a kommunizmusban lehet, hogy nem éltünk olyan jól, de sokkal nyugodtabban – nem idegeskedett senki, se a szülők, se a gyerekek. Mindenki megvette a Simson motorját, a Daciáját, elment Jugoszláviába nyaralni háromévente, meg a Balatonra, és boldog volt. És nem volt ez másképp velünk sem. De nem is akart senki se Amerikába menni, aki mégis, az disszidált, aki nem, az meg jól érezte magát itt. Szimbiózisban éltünk, nagyon kedves emlék számomra ez az időszak.

Egy aranyos szőke kislány volt az első szerelmem, alattam járt egygyel. Én nyolcadikba, ő hetedikbe – ő lett az első barátnőm. Nagy szerelem volt, de még kicsik voltunk, fiatalok. Aztán már jött is a középiskola. Először ugye a piaristába jártam, ahol nem voltak lányok. Ezt az időszakot a nővérem iskolájából, az osztálytársnőivel vészeltem át. Úgyhogy ekkor sem volt gond. A piarista gimnihez így elsősorban más szép emlékek kötnek. Egyrészt ugye szerettek, mert dzsúdóztam, másrészt pedig nagyon sokszor segítettem a papoknak is. Ha egy-egy gyerekkel nem bírtak vagy kezelhetetlen volt, esetleg dühöngött, előfordult, hogy hozzám fordultak. Bent ültem az órán, bejött két pap, hogy menjek már velük segíteni – és akkor le kellett fognom akár egy-egy vízilabdást is a másodikosok vagy harmadikosok közül. Ezt például szerették bennem. De volt, amit nem. Emlékszem, egyszer épp az osztályterem felé tartottunk, amikor Sárközi tanár úr nézett minket, majd az előttem lévő srácot – aki egyébként pap lett később – megszólította:

– Kisfiam, olyan hófehér vagy, néha kimehetnél a levegőre!

Majd hozzátette:

– Na, annyit azért ne legyél a levegőn, mint Balogh Levente!

Persze, mindezt úgy, hogy én is halljam.

MSZMP-KIKÉRŐK

És volt még valami, amiért a kedvencek közé soroltak. A testnevelő tanár nem volt pap, és az összes sportot ő tanította nekünk. Én meg az összes sportban jól teljesítettem. Már elsős gimisként én lettem a csapatkapitánya az iskola focicsapatának, úgyhogy Gabi bácsi a szívéen viselte a sorsom. Nem tudott a csapatból se nélkülözni, így, még ha rosszabb jegyeket is kaptam, kibulizta, hogy a meccseken azért mindig ott lehessenek. Ennek köszönhetően is biztonságban éreztem magam, és ő sajnálta talán a legjobban, amikor eljöttem. Márpedig el kellett jönnöm, nem volt más választásom. Ebben az iskolában ugyanis szombaton is volt oktatás, én meg addigra már válogatott dzsúdós lettem. Így a versenyek miatt szinte minden héten vittem a Magyar Szocialista Munkáspárt kikérő levelét, hogy részt vehessek a versenyeken. A papok ezt körülbelül fél évig tudták szótlanul nézni, aztán betelt a pohár. Döntenem kellett: vagy másik iskolába megyek, vagy befejezem a sportot. Ekkor leültem az apámmal, hogy kikérjem a véleményét. Azt mondta:

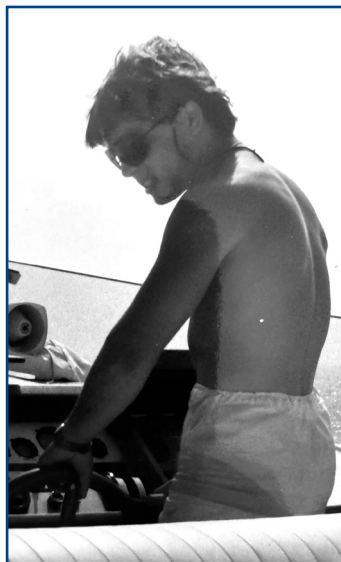
– Kisfiam, leérettségizni le tudsz máshol is, és legalább a szakmát is megtanulod.

Így tettem egy különbözeti vizsgát, és Nagykőrösön folytattam a tanulmányaimat.

Arvanétisz úr és Izabella, a lánya

• 2. FEJEZET •

A víz útja

*„Édesapám hazajött a munkából és közölte,
hogy Görögországba megyünk nyaralni.
Nagyon nagy lett az izgalom, hiszen abban
az időben ez valósággal csodaszámba ment.
Nyugatra kijutni, pláne családdal,
szinte lehetetlen volt.”*

Ennyit egyelőre a régmúltról, folytatom a történetem magamról és a vízről. Pontosabban arról az útról, ami a Szentkirályiig vezetett. Meggyőződésem, hogy minden egyes mozzanata, fejezete és korszaka kellett ahhoz, hogy a marketing, az élelmiszeripar és különösen az ásványvíz egyik ismert és talán elismert szakértője lettem. Ez az utazás 1985-ben kezdődött, és a mai napig tart. Ez az az út, amely meghatározta életemet, és ahol igazán nagy tapasztalatokat szereztem, meg azt a tudást, aminek most a birtokában vagyok.

FILCTOLL ÉS PUMA

15 évesen gondtalan és boldog életem volt, melyben a dzsúdó állt az első helyen, és az álom, hogy egyszer olimpiai bajnok leszek. A reális esélye megvolt, hiszen tehetségesnek mondtak, és hatéves koromtól ez a cél lebegett a szemem előtt. Sok lemondással járt ez az élet, de sok öröm is fakadt belőle. Rengeteg barátot szereztem a sportnak köszönhetően, akik végig is kísérik az életem – ki így,

ki úgy. A nyári szünetekben sem unatkoztam egy percre sem: lefoglalt a dzsúdó, a barátok, imádtam a focit és gyakorlatilag minden sportot. Jól kézilabdáztam, kosaraztam, remek atléta voltam, de a szertornában is a tehetségesek közt tartottak számon.

Mégis, a foci a barátokkal, ami igazán nagy örömet okozott. Már az általános iskolában vezérként alapítottam meg focicsapatomat, a Zója utcai általános iskola csapatát. Előbb csak egy kispályás egyesületet, amiből később már nagypályás csapat is lett. Szívem-lelkem volt az az egyesület, még szponzorokat is kerestem, jobb híján édesapám munkahelyét, az Olympos nevű céget fűztem be, így a segítségével pólót, sportszárat és mezt is kaptunk. Csapatkapitányként vezettem a fiúkat, és rengeteg fantasztikus élményt szereztünk a városi bajnokságban. Sok ellenfelünk volt: a Lánchíd utca, a Hosszú utca, a Zrínyi Általános Iskola, a Czolner téri iskola, és reggelig sorolhatnám. Egy idő után már csak azért is korábban keltünk, hogy még a tanítás előtt is focizhassunk. Majd az órák szünetében, és tanítás után is. Sőt, idővel sikerült meggyőzni a rendkívül csinos testnevelő tanárnőnket, hogy a tornaórákon is a labdát kell rúgnunk. Cserébe csak annyit kért, hogy a városi atlétikabajnokságot nyerjük meg. Nem volt nagy kérdés, dzsúdósként rendkívül robbanékony voltam, 60 és 100 méteren nemigen találtam ellenfélre. Emlékszem, egyszer a szertárban kutatva valamelyik KGST-országban gyártott szöges futócipőkre bukkantunk. Nekem sikerült

egy feketét megszerezni, aminek az oldalán egy vastag, fehér csík futott végig. Egy fekete filctoll segítségével csináltam belőle Puma cipőt. Egy szó mint száz, a sport, a dzsúdó és a foci határozta meg gyermekkorom boldogságát! Na, és még valami: apám jóvoltából egyre több dolgot tudtam meg a „szakmáról”.

NARANCS ÉS CITROM

Valahányszor próbálok visszaemlékezni, valahányszor igyekszem felidézni a pillanatot, csak egy dologban vagyok biztos: észrevétlenül csöppentem bele az egészbe. Néha ugyanis előfordult, hogy a három osztálytárs, a három jó barát nem ért rá, mert kollégisták voltak, a hét végén és a szünetben hazautaztak. Gogónak, Kecskének és Laicnak más dolga akadt. Ilyenkor általában az apukám magával vitt engem az állami gazdaságba, ahol vegyészmérnökként, később pedig a görög–magyar vegyesvállalat ügyvezető-helyetteseként dolgozott. Fiatalon is fantasztikus volt látni egy ilyen nagy cég működését belülről, mondhatom, egészen magával ragadó élményt nyújtott. A tomboló kommunizmus közepén lehettem a szemtanúja, hogyan dolgozik egy nyugati cég, és hogyan építi fel a magántörtéket. Majd láthattam Kelet-Európa első pillepalackgyártó gépsorának telepítését. Bizony, alig 15 évesen megértettem, hogyan készül a palack, a narancs- és a citromlé. Ráadá-

sul mindezt egészen a narancs- és citromültetvényektől a magyarországi közértek polcaíig. Most, ahogy írom ezeket a sorokat, melegség önt el, hogy valójában mit is köszönhetek édesapámnak, és szomorúsággal tölt el, hogy most, amikor egyre inkább megérték mindent, amit értem tett, nem köszönhetem, hálálhatom meg neki.

GÖRÖGORSZÁG

Lassan közeledett egy újabb iskolaév vége, a táblára már mindennap felkerült egy újabb betű: Ó, IÓ, CIÓ, ÁCIÓ... VAKÁCIÓ! Bár már millió tervünk volt a nyári szünetre, egy szempillantás alatt kútba is dőlt az egész. Édesapám ugyanis hazajött a munkából és közölte, hogy Görögországba megyünk nyaralni. Nagyon nagy lett az izgalom, hiszen abban az időben ez valósággal csodaszámba ment. Nyugatra kijutni, pláne családdal, szinte lehetetlen volt. Bár édesapám mindig azzal viccelődött, Athén keletebbre van, mint Budapest. Persze, akkor azt már én is tudtam, hogy egy kapitalista ország, ami igencsak izgalmas volt egy magamfajta fiatal számára. Őszintén érdekelt, hogy egy tőkés beállítottóságú ország hogy is működik. Elképzeltem a jól öltözött üzletembereket a menő autókban az irodaházak közt furikázni, miközben óriásit kaszálnak a hatalmas üzleteken. Mi akkoriban itthon csak a televízióban láttunk ilyet, azt se sűrűn. De nem tagadom, engem

is magával ragadott az összes sorozat, elsősorban nem is a cselekmény, hanem a látvány miatt: a *Dallas*, a *Columbo*, a *Derrick* vagy akár a *San Francisco utcáin*. Gyönyörű magánvillák, autók, jachtok! Úristen, egy álomvilágnak hittük. És most, az apám bejelentése szerint, személyesen is részese lehetek ennek.

DACIA ÉS LUXUS

Eljött az utazás napja. Előtte való este alaposan lemos-tam az udvarunkon a gyönyörű, korall színű Daciánkat, még ma is emlékszem a rendszámára: UD-80-84. Bepakoltunk a kocsiba, s mint akkoriban mindig mindenki, mi is éjjel indultunk útnak. Persze, hiszen légkondiról akkor álmodni sem lehetett még, mint ahogy autópályáról sem, a nyár pedig már beköszöntött, még ha akkor nem is volt olyan elviselhetetlenül meleg, mint manapság. GPS helyett volt viszont térképünk, édesapám előre megtervezett mindent, és irány Athén.

Természetesen útközben tartottunk pihenőket, így először Belgrádot, a néhai Nándorfehérvárt vettük célba, majd jött a gyönyörű görög kikötőváros, Thesszaloniki. Elhaladtunk az addig csak a történelemkönyvekből ismert Olümposz, a görög istenek lakhelye előtt. Próbáltam felfedezni a messzi csúcson, hogy valóban ott vannak-e vagy ott lehettek-e. Ez természetesen csak egy mítosz volt, de rend-

kívül érdekes, mivel a hely létezett. Egy másik érdekessége meg, hogy édesapám magyarországi munkahelyének is ez volt a neve! Olympos Gyümölcsle-előállító és Forgalmazó Kft. görög–magyar vegyesvállalat. Ott két éjszakát is eltöltöttünk, és csak ezt követően indultunk tovább, de itt már autópályán, ami egy Daciával maga volt a rémálom. A kamionok tempóját sem bírta a kis járgányunk. Ennek ellenére olyan volt ez az út, mintha otthon, a tévében nézném valamelyik nyugati sorozatot: a sávok közt végig leanderek, fantasztikus panoráma és hegyek.

Elrepült ez a néhány óra, majd sorra bukkantak fel az orrunk előtt Athén látványosságai: az Akropolisz, a főváros központi tere, a Szintagma, vagy épp a város egyik legszebb negyede, a Plaka. Nem túlzás, valóságos luxus várt ránk. A főváros központi terének szélén állt a hotel, amiben laktunk, soha nem felejttem el, a reggelit a szálloda tetején szolgálták fel, gyönyörű kilátással az Akropoliszra. De nem sok időnk volt a látványban gyönyörködni, hiszen készülnünk kellett a következő napra. Akkor találkoztunk édesapám nagyfőnökével, Arvanétisz úrral, az első nagytőkessel, akit nem az újságokból és tévéből ismerhettem csak, hanem személyesen. Azért volt különleges a számomra, mert először tapasztalhattam meg, hogyan irányíthat, tulajdonolhat és tud értéket teremteni egy magánember, egy család... nem az állam.

Miután jóllaktunk, lefelé menet már meg is tanultam az első görög kifejezést: „Ime Ungros!” Magyar vagyok.

DUPLA ÜZLET

10 órakor jött értünk Arvanétisz úr veje, hogy elvigye édesapámat dolgozni. Édesanyám és a nővérem úgy döntöttek, hogy elmennek várost nézni, én meg természetesen úgy ügyeskedtem, hogy apámmal mehessek. Gyakorlatilag bármit megtettem volna, hogy lássam, hogy részese legyek a kapitalizmusnak, hogy megtanuljak mindent, amit csak lehet, és magammal vigyem majd haza és egy életen át. Megérkezett az autó, sosem láttam még csak hasonlót sem. Ma már tudom, egy Range Roverről volt szó, benne Arvanétisz lányának, Isabellának a férje ült. A családi vállalkozás irodája felé tartottunk, egyenesen Athén szívébe. Az út felfedezések és rádöbbenések végeláthatatlan sora volt: gyönyörű napsütésben siklottunk át a városon, elhaladtunk a parlament előtt, ahol épp őrsgváltás zajlott, majd elegáns üzletek, bazársorok érintésével értük el az úti célunkat. És mindezt egy légkondicionált autóban. Egy hatalmas, hófehér, klasszicista kastélyszerű épület udvarán álltunk meg, mindenütt méretes pálmafák magasodtak. Az ajtón belépve már egy titkárnő fogadott minket, és azonnal fel is kísért a milliárdos üzletember emeleti irodájába. Fantasztikus volt szembesülni azzal, milyen magasságokig juthat egy ember, egy család az örökségből és a tehetségéből. Hogy hogyan? Elmondom.

A családi biznisz lényege az volt, hogy a Görögországban lévő narancs- és citromültetvényeken termelt gyümöl-

csökkel hogyan tud egy nyugat-európai cég bejutni a vasfüggönyön belüli piacra. A recept Magyarország szempontjából az alábbi volt: keress egy olyan állami gazdaságot, ami hasonló tevékenységet végez, azaz gyümölcsöt dolgoz fel valamilyen itallá. Az mindegy, hogy bor, pezsgő vagy gyümölcslé. Vedd fel a kapcsolatot az állami vezetőkkel, ajánlj fel együttműködést, majd alapíts velük vegyesvállalatot.

Görögországból sűrítmény formájában érkezik meg a citrom és a narancs, a Magyarországon fejlesztett palackozóüzem pedig narancslevet, citromlevet gyárt, majd értékesíti a régióban, sőt a Közel-Keleten is. Az Arvanétisz család így kétszer is jól jár, az ültetvényeken, majd az italokon is. Zseniális, sőt tiszteletre méltó teljesítmény. Ezt látni tizenévesen és megérteni, nem mindennapi élmény volt számomra, és akkor, abban a pillanatban lett egy álomnak is, hogy egyszer én is alkossak valami hasonlót. A vacsorák, a beszélgetések, a kirándulások, azaz a kinti tapasztalatok észrevétlenül csábítottak be a szakma rejtelmeibe és szépségébe, a narancsfáktól a palackba zárt gyümölcslevekig. Észrevétlenül lettem az edukáció részese. Persze ehhez fogékonynak is kellett hozzá lenni. Hiszen amíg én éltem ezzel az élethelyzet hozta lehetőséggel, addig nővéremet nem érdekelt az üzlet, és mindig is csak kellő távolságból figyelte.

NYÁRLŐRINC

Hazatérve már máshogy láttam édesapám munkáját, és sokkal jobban érdekelt is. Talán ennek is köszönhető, hogy egyre gyakrabban bukkantam fel Nyárlőrincen, az akkor már jól működő Olympus Top Kft.-nél, ahol édesapám fejlesztő mérnök, később ügyvezető-igazgatóhelyettes volt. Alaposan megfigyelhettem, hogy milyen gépeken dolgozzák fel és palackozzák a gyümölcsöket, mivel vegyesvállalat voltak, így a legmodernebb eszközökkel találkozhattam. Megismertem a Tetra-packot, a különféle dobozos leveket, sőt egyedülálló volt az is, amikor az első pillepalack-gyártósort üzembe helyezték náluk. Akkoriban is műanyagból készültek ezek a palackok, viszont ha az ember elejtette, még összetörték. De már akkor is léteztek például az aludobozokba csomagolt üdítők és gyümölcslevek is. Ezekről később bővebben is mesélek még.

